वक्षसिश्रीर्यस्य कौस्तुभःकंधरायांयस्य ॥ ११ ॥ प्रीतिरेवस्वभावः स्वतःसिद्धोधर्मोयस्य तथाविधआत्मामनोयस्य ॥ १२॥ त्वामृतेपरमानंदं धिगन्यवरकामुकम् अथापिकृपणंमानुगृहाणवरदानतः॥ बतेतिहर्षे हेऽद्य नोऽस्माभिःसमपसत्त्वनिधेस्तवदर्शनात् अद्याक्ष्णोः सांसिध्यंसाफल्यंजुटंसेवितम् त्वद्दर्शनमेवमहाफलमित्युपपादयति यस्यतवदर्शनंसद्भिरुत्तरोत्तरमापादितप्रकर्षैर्जन्मभिः रूढोविरूढोयोगोयैस्तेऽपि ॥ १३॥ सकामभक्तान्विगर्हयन्नाह यइति हेईश येनिरयेऽपिस्युः तेषांकामानांलवायतेत्वन्माययानष्टबुद्धयः तएवोपासते त्वंतुतेषांतान्कामानपिगसि ददासि ॥ १४ ॥ यःसकामान्निंदामि सोऽहमपितादृशएवेत्याह तथेति गृहमेधोगृहाश्रमः तत्रधेनुंत्रिवर्गदोग्ध्रींभार्यांपरिवोढुकामःपरिणेतुमि

विन्यस्तचरणांभोजमंसदेशेगरुत्मतः॥ दृष्ट्वाखेऽवस्थितंवक्षःश्रियंकौस्तुभकंधरम्॥ ११॥ जातहर्षोऽपतन्मूर्ध्नाक्षितौलब्धमनोरथः॥ गीर्भिस्त्वभ्यगृणात्प्रीतिस्वभावात्माकृतांजलिः॥ १२॥ ऋषिरुवाच जुष्टंबताद्याखिलसत्त्वराशेःसांसिध्यमक्ष्णोस्तवदर्शनान्नः ॥ यद्दर्शनंजन्मभिरीड्यसद्भिराशासतेयोगिनोरूढयोगाः॥ १३॥ येमाययातेहतमेधसस्त्वत्पादारविंदंभवसिंधुपोतम्॥ उपासतेकामलवायतेषांरासीशकामान्निरयेऽपियेस्युः॥ १४॥ तथासचाहंपरिवोढुकामःसमानशीलांगृहमेधधेनुम्॥ उपेयिवान्मूलमशेषमूलंदुराशयःकामदुघांघ्रिपस्य॥ १५॥ प्रजापतेस्तेवचसाऽधीशतंत्यालोकःकिलायंकामहतोनुबद्धः ॥ अहंचलोकानुगतोवहामिबलिंचशुक्लानिमिषायतुभ्यम्॥ १६॥

च्छन् कामदुघांघ्रिपस्यकल्पद्रुमस्यतवपादमूलमंघ्रिमुपेयिवान् उपगतोऽस्मि ननुकामाद्यर्थमन्यत्किमप्युपास्यताम् न यतःअशेषस्यपुरुषार्थस्य मूलमेतदेव ॥ १५ ॥ ननुतर्हिमुक्त्यर्थमेवकिंनभजसि अनधिकारादित्याह हेऽधीशयस्त्वंप्रजापतिः तस्यतववचसातंत्या अयंकामहतोलोकः पशुवद्बद्धः हेशुक्लधर्ममूर्त्ते अहंचकिललोकानुगतः अतस्तुभ्यंबलिंवहामि कर्ममयींत्वदाज्ञामनुवर्त्ते अनिमिषाय कालात्मने तदर्थंभार्यांचेच्छामीतिचकारस्यार्थः नकेवलंलोकानुगतोवहामिकिंतुऋणत्रयापाकरणार्थमितिकिलेत्युक्तम् ॥ १६ ॥